

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣ ΣΕ

Ἀκροστιχίδα μὴ ζητῆς,
Γιὰτὶ ὁ φτωχὸς ζηλεύω
Νὰ ἰδῇ ἄλλο μάτι τ' ὀμοῦ
Ποῦ μυστικὰ λατρεύω.

Μήπως τὰ θεῖα τὰ γράμματα,
Ὅπου τὸ σχηματίζουν,
Εἶν' ἀρκετὰ γιὰ νὰ πλεχθοῦν
Μ' ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἀξίζουν;

Ἄνθους πῶς μοιάζεις, νὰ σοῦ 'πῶ;
Πλὴν ἄνθος εἶσαι μόνη.
Νὰ γράψω γιὰ τὰ στήθη σου;
Σοῦ τὰ φθονεῖ τὸ χιόνι.

Λαμπρὸ νὰ εἰπῶ τὸ μέτωπο,
Ἐνῶ 'σαι σὺ φεγγάρι;
Νὰ εἰπῶ τὸ δάκρυ σου δροσιτ',
Ποῦ 'ναι μαργαριτάρι; —

Ἰχθυὸς δὲν βλέπω ἀνθρώπινο
Σ' ἐσέ, βασιλίσσά μου,
Πῶχρὲς ἐμεῖ γιὰ σκλάβο σου
Καὶ θρόνο τὴν καρδιά μου.

Ἀλλὰ τί βλέπω; . . . Ὅσο κλεισὰ
Καὶ ἂν ἔμειναν τὰ χεῖλη,
Μοῦ ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸ
Τὸ ἀσιτόχαστο κονδύλι!

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.



ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ἐνθυμήσου ζῖαν ἐμπρὸς μου
Πλάσμα ἐφάνης τ' οὐρανοῦ,
Καὶ σὲ εἶδεν ὁ ὀφθαλμὸς μου
Μὲ τὸν φόβον τοῦ δειλοῦ!
Πῶς μαγεύθησαν καὶ ἦσαν
Ἡ ψυχὰς μας μία λατρεία,
Μὴ χάρ᾽, μὴ ἀρμονία.

Ἐνθυμήσου ἐκεῖ τὸ δάκρυ
Ποῦ 'ς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
Ἐπρωτόλαμψε 'ς τὴν ἄκρη
Τ' οὐρανοῦ σου τοῦ 'ματιοῦ,
Καὶ 'ς τὸ 'πῆρε ὁ στεναγμὸς μου
Νὰ τὸ ἔχη γιὰ καμάρι,
Ἀκριβὸ μαργαριτάρι.

Ἐνθυμήσου πῶς ἐγύρην
Τ' ἄττρα τότε ὅλα μαζῇ
Καὶ τὸ πρῶτο ΝΑΙ μᾶς 'πῆραν
Μόλις εἶχε πρωτοβγῆ
Ἀφ' τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας,
Καὶ μᾶς ἔδενε αἰωνία
Θεοῦ ἔρωτος φιλία.

Ποῦ μᾶς φεῖγαν σὴν λιθίαν
'Σ τὸν αἰθέρα οἱ στεναγμοί,
Κ' ἡ ἐλπίς μερτιᾶς στεφάνι
Μᾶς φοροῦσε 'ς τὴν κορφῇ,
Κι' ἀνθοφόρα ἦ Εὐτυχία
Εἰς τὰ στήθη μας γελοῦσε,
Καὶ ὁ καὶρὸς μᾶς ἐφθονοῦσε.

Ποῦ γυρμένη 'ς τὸ πλευρὸ μου
Μὲ χτυποκάρδο θερμὸ

ἔχυνε 'ς τὸ πρωτό μου
Θεῖο φῶς μαγευτικὸ
Τοῦ προσώπου σου ἡ λαμπράδου,
Κ' ἔβλεπα 'σάν ὀπτασίαν
'Σ ἐσέ τὴν Ἀθηνασίαν.

Ἄφ' τὸ νοῦ μου πῶς θὰ σβύσω
Ταῖς ἡμέραις τὰς γλυκαῖς,
Πῶς ἄ! πῶς θὰ λησμονήσω
Ταῖς πολὺταις στιγμαῖς;
Ἐταῖς, ὄχθαις, βρύτταις, ἄνθη

Πλάνε χρόνε, γλυκεῖά νεότης
Τοῦ ἔρωτός μου μέρα πρώτη!

Χαραῖς, πόθοι μᾶς ἀφίνουν
Μὲ τὴν ἄθλια μας ζωὴν,
Καὶ τὰ βάσανα μᾶς κλίνουν
Κάτασπρη τὴν κεφαλὴν
Μὲς τὸν τάφο, ποῦ ἐμπροστά του
Λάμπει, σβένεται ὡς ἀστραψία
Κάθε ἐλπίδα κ' εὐτυχία.

Α. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΔΙΣΕΠΤΑΣΤΙΧΟΝ.

'Σ τὸ νησί μου βγαίνουν ῥόδα, ῥόδα ὠραῖα καὶ γλυκά
Καὶ πουλάκια ἐκεῖ λαλοῦνε 'λημερνῆς στὴν ὠμορφιά,
Σὰ γλυκόνειρο ἀπερνοῦσιν εἰς τὰ νεῖχτα μου οἱ καιροί
Π' ἔτρεχα ἀπ' ἐδῶθ' ἐκεῖθε 'ς τ' ἀνθοσιόλιστο νησί.

Τὸ νησάκι μου ποτέ μου, ἄχ! ποτέ δὲν λησμονῶ,
Καὶ τὰ ῥόδα—τὰ πουλάκια—τὸν γαλάζιον οὐρανὸν
ἔχω πάντοτε 'ς τὴ μνήμη, καὶ μοῦ φαίνεται ἦτον χθὲς
Π' ἔφυγα ἀφ' τῆ Ζάκυνθό μου κ' ἦρθα 'δῶ 'ς ταῖς ξηνηταιῖς.

ἔχει χάρι—μὰ ἔχει πίκρα τὸ ταξίδι, ἡ ξηνητεία,
Μὰ τὸ μάκρεμα ἀφ' τὸν τόπο φέρνει λύπη 'ς τὴν καρδίαν,
Τέτοιαν λύπη 'ποῦ κανένας δὲν γνωρίζει ἂν δὲν ἐβγῇ
Ἀφ' τὸν τόπο του μακρὺν—χρόνια νὰ ξηνητευθῇ.

Κάλλιο τὸ φτωχὸ καλύβι 'ς τὸ νησάκι τὸ μικρὸ
Παρὰ σὲ μεγάλους τόπους—εἰς τὰ ξένα νὰ πατῶ.

Lord Byron 2/14 Ὀκτωβρίου 1874.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ζακύνθος.